ANDREJ HOČEVAR

PESME

1.

Stupam na svoje mesto kao gladan vuk,
ne zbog budnosti, već zbog spavanja.
Ovde je ono čemu ću se jednom vratiti,
umoran od rezanja talasa na tako sitne
komade,
da već veruješ da iz svakog izrasta dlaka,
koja još malo produbljuje razliku između
dana i noći.

To što ću se vratiti ne znači
da sam ovde već nekad bio.
Gde sam bio, još nikad nisam bio;

u ovoj sobi, u ma kojoj sobi,
u tački gde nebo postaje kap krvi
i u njoj se zujanje nekih ideja zauvek
umiri,
usred livade preko koje koračaju životinje
umirenim i usklađenim korakom.

Okrećem list i okrećem glavu,
hvatam odlaženje poslednjih ideja,
ni u litanijama noći, ni u bazenima ćutnje,
uznemirenost sačuvana za neko drugo
udvajanje.

Ni jedna ideja ne može se uhvatiti
rukama,
pa ni najsitnija, kakva se utiskuje
u pogled,

Andrej Hočevar nerado piše ovakve tekstove. Obično kaže da se rodio 1980. godine i da živi u Ljubljani, gde završava studije uporedne književnosti. Ponekad kaže i da svira u bendu. Voli život i svoje prijatelje. Voli da ljuti svoju dragu, čita i piše. Jedan je od urednika revije *Literatura* i zbirke *Došljaci (Prišleki)*. Njegova prva zbirka bila je nominovana za najbolji prvenac, ove godine će izdati treću zbirku, a piše i eseje.
and.hocevar@gmail.com

letimična kao godine i meka kao smrt:
iza nas ostaje nešto sporo.

2.

Mirna grana u kasnom popodnevnom svetlu
u svojim nezrelim plodovima nosi leto:
pogled na nju u lakom kretanju napred-nazad
donosi nadu.

Mora da je sada to potrebno
da zvonjava ne bi iznenada pala u travu,
(mislimo da mislimo travu,
jer smo samo retko svesni ljubavi prema nečemu
što nas postavlja pred novu zagonetku).
Uopšte nije teško: najpre pored ušiju
proleti sve što je bilo poplavljeno,
zatim nestane sve ono
što nam nije ni nedostajalo,
a moglo je, tamo gde postoje reči
za ono na šta nikada nismo pomislili.
A da jesmo, i sreću bismo osetili kao
sigurnost koraka pred sledećim stepenikom –
i prekasno je:

u sećanju uvek nešto cvrči,
kao plikovima razjedena koža.

3.

Istrajavam pri svome, iako znam
da postoji više prostora nego što ih poznajem,

gde bi strah ispunjavao većinu onoga
što je obično skriveno ispod ma kako krhke ljušture.

Svetlost pada na zreo zid
kao miris kroz kosu:

na kraju udara u nešto, što se rasteže
preko onoga što ne možemo misliti:

ni reči u niz poređane ne znamo da pročitamo.
I uopšte – ako bih znao, kome bih rekao gde sam?

Nežnim ubeđivanjem i
zubima može se izgrebati kamenje

i usnama se mogu zatvoriti otvori
kroz koje beži vreme:

tako zamišljam da sam ovde.

4.

Malo stvari ostaje

poput sela na vrh brda:

prezasićene, predaju se

božjem dahu

i iza sebe ostavljaju

slobodu ludila.

POLAKO PRIHVATAJUĆI SVOJE GRANICE

Sve ukazuje na to da prvi znaci oluje
nisu dovoljni, kada hodaš po nevidljivim ivicama;

na jednoj strani predaje, oslonjene na
topao vazduh, koji se diže i diže,

nedovoljnost budnosti na drugoj,
mirišljava kao auto u hladnoj noći.

Ali to u suštini nema miris i ova
pesma oklevajući govori o nečem drugom,

kako bi se najrađe okrenuo i dozvolio
da mi vatra sa obe strane oprlji noge,

da sa dimom uzleti nova noć
za nekoga ko će moći da je prihvati

kao saputnicu za deo puta, ne više,
jer sećanje za sebe zahteva neispunjenost –

potom ledeni orasi zamenjuju oči,
sigurno pohranjene u mojim rečima;

tako bez truda slova ponekad otključaju provalije.
A sve što će iza toga ostati,

moraće se očistiti, kao tragovi u prašini.
Kada bih bio pas, polizao bih sirupaste bare,

slađe sa svakom smrzotinom.

Prevela sa slovenačkog Ema Mimica